USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **A. C.**, zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2023, č. j. OAM-151/ZA-ZA15-K12-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 8. 2023, č. j. 30 Az 5/2023 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Příběh žalobce dle žalovaného nesvědčí o tom, že by byl v zemi původu pronásledován nebo mu hrozilo pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl. Žalobce tvrdil, že město Soroca, ve kterém v Moldavsku žil, se nachází pouze 10 km od hranic se separatistickou republikou Podněstří, a dovozoval z toho možné ohrožení v souvislosti s válkou na Ukrajině. Podle krajského

soudu však takovému nebezpečí žádná objektivní fakta nenasvědčují, Podněstří se do války na Ukrajině aktivně nezapojuje, ani neohrožuje samotné Moldavsko. Ekonomická situace žalobcovy rodiny v Moldavsku také není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o obavu žalobce z plnění branné povinnosti, odkázal soud na příslušnou judikaturu, podle které potenciální plnění branné povinnosti také není azylově relevantním důvodem. Ze shromážděných podkladů o zemi původu nevyplývá, že by v ní hrozil válečný konflikt, do kterého by se žalobce měl jako branec zapojit. Nic pak nenasvědčuje tomu, že by se měl konflikt z Ukrajiny rozšířit až do Moldavska, ani že by v souvislosti s válkou na Ukrajině žalobci hrozila vážná újma na zdraví nebo životě. Situace v regionu je stálá a z ojedinělých případů dopadu či přeletu ruských raket přes moldavské území nelze usuzovat, že by se konflikt měl rozšiřovat. Krajský soud neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu a je rovněž irelevantní, že si žalobce našel na území ČR přítelkyni.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel opakuje, že pochází z města Soroca u hranic s Ukrajinou. Z důvodu blízkosti konfliktu na Ukrajině je ohrožen přímými dopady munice. Dále se obává branné povinnosti, a tudíž bezprostředního nasazení ve válečném konfliktu. Kvůli proruské orientaci orgánů Podněstří je možné, že by musel bojovat proti Moldavanům a Ukrajincům. Skutečnost, že na území Moldavska již dopadly ruské střely, žalovaný i krajský soud bagatelizovali. Krajský soud se aktuální situací nezabýval dostatečně. Rusko se snaží destabilizovat Moldavsko a narušit zde veřejný pořádek.

[5] Stěžovatel nadto žije v České republice s přítelkyní, se kterou chce založit rodinu. Vycestováním tudíž dojde „k necitelnému přetrhání téměř rodinných vazeb“. S ohledem na uvedené se žalovaný (i krajský soud) nezabýval dostatečně ani možností udělit stěžovateli humanitární azyl. Jakkoliv na něj není právní nárok a závisí na správním uvážení, jeho uplatňování nesmí vést k libovůli. V tomto směru není rozhodnutí dostatečně odůvodněné.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel pouze opakuje žalobní argumentaci, která se zakládá na obavách vyjádřených již ve správním řízení. Ty již přezkoumal jak žalovaný v napadeném rozhodnutí, tak krajský soud.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je

kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Ve věci stěžovatele však žádná z těchto podmínek není splněna.

[8] Stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti soudu nepředestřel a samotné kasační námitky také neobsahují důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu rovněž *prima facie* neshledal žádná pochybení, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Námitky uplatněné stěžovatelem dostatečně řeší dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, od které soud neshledal důvod se v nyní posuzované věci odchýlit.

[9] Napadené rozhodnutí i napadený rozsudek také splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost správních i soudních rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).

[10] Stěžovatel namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným či krajským soudem; k této námitce kasační soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, či ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17. Ve vztahu ke shromážděným podkladům pak rovněž na rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, podle kterého musí být podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) transparentní a dohledatelné. Všechny podklady použité žalovaným tyto požadavky splňují a na jejich základě byl skutkový stav zjištěn dostatečně pro posouzení věci ve smyslu citované judikatury. Shromážděné podklady rovněž vypovídaly o aktuální situaci v Moldavsku.

[11] Konflikt, jaký pro udělení mezinárodní ochrany předpokládají ustanovení zákona, v Moldavsku zatím neprobíhá (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023 - 30, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 4 Azs 161/2023 - 23, či ze dne 27. 9. 2023, č. j. 10 Azs 232/2023 - 25). Stěžovatel to vlastně ani nezpochybňuje a vychází z toho, že se tak teprve může stát.

[12] Rovněž pokud jde o obavy z plnění branné povinnosti, existuje ustálená judikatura kasačního soudu (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34, ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Azs 348/2017 - 19, či ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020 - 45), s níž je napadený rozsudek v souladu.

[13] Také k tvrzení, že nucené vycestovaní stěžovatele by s ohledem na „téměř rodinné vazby“ k jeho přítelkyni představovalo vážný zásah do osobního života, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který opakovaně uvedl, že rodinné vazby cizince v České republice nejsou samy o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57, nebo usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52, ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010-62, a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011-36).

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[16] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 17. 7. 2023, č. j. 30 Az 5/2023-21, ustanoven k ochraně jeho práv zástupce JUDr. Ing. Jiří Špelda, advokát. Podle § 35 odst. 10 část věty prvé za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. Ustanovenému advokátovi Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedený nárok o částku 714 Kč odpovídající příslušné sazbě daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkem tedy byla výrokem IV. tohoto usnesení přiznána částka **4 114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2023

Ivo Pospíšil
předseda senátu